

**ALESSANDRO
D'AVENIA**
**KAR NI
PEKEL**

ROMAN

Alessandro D'Avenia

KAR NI PEKEL

Alessandro D'Avenia

Kar ni pekel

Roman

DRUŽINA
2016

Alessandro D'Avenia
KAR NI PEKEL

Naslov izvirnika
Ciò che inferno non è

© izvirnik: 2014, Alessandro D'Avenia
© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2016
Prevod: Ana Vogrinčič
Jezikovni pregled: Apolonija Kališnik
Oblikovanje naslovnice: Benjamin Štefe, Družina d. o. o.
Fotografija na naslovnici: Marta D'Avenia
Prelom: Družina d. o. o., Pavle Rot
Izdala in založila: Družina d. o. o.
Za založbo: Tone Rode
Naklada: 1000 izvodov
Tiskano v Sloveniji
Ljubljana 2016

Vse informacije o knjigah založbe Družina
najdete na spletni strani: www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.131.1-311.2

D'AVENIA, Alessandro

Kar ni pekel : roman / Alessandro D'Avenia ; [prevod Ana Vogrinčič]. -
Ljubljana : Družina, 2016

Prevod dela: Ciò che inferno non è

ISBN 978-961-04-0265-7

283951104

Roman je domišljjsko delo. Zgodovinski dogodki in osebe, ki so v resnici obstajale ali še obstajajo, so bili spremenjeni za potrebe zgodbe. Vsaka druga podobnost z resničnimi dogodki ali osebami je naključna.

Marcu in Fabriziu, bratoma, ki sta me naučila smeha in ruvanja, zadetkov s pestjo in z jezikom, lepih in manj lepih besed, nogometa in brcanja ... skratka vsega, kar fantom zadostuje, da so lahko bratje.

Sprašujem se, očetje in učitelji: »Kaj je pekel?« *In sodim
takole: »Pekel je muka zavesti, da ne moreš več ljubiti.«*
FJODOR MIHAJLOVIČ DOSTOJEVSKI,
Bratje Karamazovi

Mislim, da sem v peklu; torej sem tam.
ARTHUR RIMBAUD, *Illuminacije, Obdobje pekla*

V prvem soju svetlobe jo fant skrivaj opazuje. Pogreznjena je v vetrovno in slano zasedo zore, ki se še vsa deviška dviga iz morja, da se bo potem pognala med v somrak zavite ulice.

Živi na vrhu bloka: od tam se vidi morje in v hiše in ulice tamkajšnjih ljudi. Tam zgoraj se pogled razpira, vse dokler se ne izgubi v daljavi. In tam, kjer se izgubi pogled, se tudi srce ujame na limanice. Preveč je morja, ki se razprostira pred očmi, še posebej ponoči, ko morje izgine in človek občuti razsežnost praznine, ki utripa pod zvezdami.

Čemu vse to rojevanje, vsako jutro znova? Fant, ki ga bolj bolijo uveli cvetni listi vrtnice kot pa njeni trni, in ki se vsako jutro gleda v ogledalu kot kakšen brodolomec, ne more poznati odgovora na to. Dotika se svojega obraza in v očeh, ki so takšne, kot da se je vanje ujelo morje, išče sledove življenja. Živa je svetloba nje, ki je na zadnji dan šole vsa žareča. Proučuje jo kakor skrivnostne zemljevide, ki jih je rad opazoval še kot otrok, da bi iz nje potegnil zaklade in otoke, ladje in valove.

Opazuje jo: ona pa mu šari po srcu, po zmešnjavi stvari, v kateri rastejo sanje. Stvari, ki jih osvetli premočna svetloba, oddajajo prav toliko sence. Vsaka svetloba ima svojo

senco, vsako pristanišče svojega brodolomca. Vendar fantje sence ne vidijo, raje se pretvarjajo, da je ni.

Z rokama si pokrije napol otroški obraz, kot da bi roke lahko s prsti prisluškovale licem. Podoben je mornarju na pomolu, ki po prisilnem počitku čaka na podpis pogodbe. Spet jo pogleda. In še enkrat. Svetlobi, vetru in soli pusti, da mu oblikujejo telo in misli. Naj svetloba, veter in sol počnejo z njim, kar želijo, kakor že tisočletja brusijo celo nerodovitne skale morskih čeri. Bog mu je v prsi dal srce, vendar je pozabil na oklep. To naredi prav vsakemu fantu in zato je Bog za vsakega fanta krut.

Sedemnajst let ima in življenje mora še iznajti. Sedemnajst ne obeta nič dobrega. Pri sedemnajstih so celo igralci grdi in ne verjamejo, da bodo kdaj lepi. Kri je vroča in kadar močno pritiska na srce, je človek prisiljen k odločitvam.

Ima vsa možna vprašanja, odgovori pa bodo prišli, ko jih bo že pozabil. Sedemnajst je napaka v časovnem načrtovanju povpraševanja in ponudbe.

V junijski svetlobi razmišlja o njej in se boji. Boji se, ker je zadnji dan šole in na ta dan imajo vsi v glavi poletje in njegove pobege, on pa ima tisoč vprašanj. Življenje se mu zdi podobno enačbam v učbeniku za matematiko, ki imajo rešitve napisane v oklepaju spodaj desno. Lahko si jih prebere, vendar mu postopek reševanja nikoli ne uspe; glavo si razbija s tem, da je minus in minus skupaj plus, minus in plus pa minus. Vedno je v sredini minus.

Vse to morje in vsa ta svetloba ga začarata in brez upiranja se pusti zapeljati. Opazuje z višine, kot to radi počnejo fantje njegove starosti, ko skušajo razvozlati labirint, ne da bi vstopili vanj. Nima klobčiča, ki bi ga odmotaval, da se ne bi izgubil v hodnikih svojih strahov.

Kaj pa fantje vedo o tem kako postati moški? Kaj oni vedo o navodilih za uporabo za noč, za sence, za temo? Fantje od življenja vedno pričakujejo veselje. Ne vedo, da

življenje pričakuje veselje od njih. Rad bi imel preprosto življenje, vendar življenje ni bilo nikoli preprosto. Čeprav ga vsi uživajo, trpijo, o njem govorijo in pišejo, se o življenju tako malo ve. Morda bi bil lahko preprosto sam, življenje pa prepustil njegov labirint svetlobe in teme.

Svetloba nad strehami in tema v ulicah, kot na Caravaggiievi sliki: to je protislovna estetika mesta, v katerem prebivajo možje in ni primerno za od očaranosti prevzete mladeniče. Mladeniči še ne vedo, koliko bolečine je potrebno za postajanje in koliko poguma je potrebno za odpovedovanje utvaram. Mlad fant ve o tem še manj kot drugi: okoli njegovih sanj je le malo mesa.

Za hip njen čar preneha, moč uroka popusti: strmo ga pogleda, pokažejo se kremplji, ki ga hočejo zgrabiti. Ljubosumna je, požrešna kakor vse sirene, kot da bi hotela razkriti noč, ki se skriva v srcu.

To je pokrajina njegovega mesta.

Palermo.

1993.

Prvi del
PANORMUS – POPOLNO PRISTANIŠČE

Panormus, conca aurea, suos devorat alienos nutrit.
Palermo, zlata školjka, požira svoje in hrani tujce.

(BESEDE, KI SO VKLESANE POD KIPOM
»PALERMSKEGA GENIJA« V PRETORSKI PALAČI)

... morje je prav tako rob zemlje, granit,
ki ga doseže, obrežje, kamor meče
svoje namige zgodnejšega in drugega stvarjenja:
morsko zvezdo, podkvasto rakovico, kitovo hrbtenico.

THOMAS STEARNS ELIOT
ŠTIRJE KVARTETI,¹ *Dry Salvages*

¹ T. S. Eliot, *Pesmi*. V slovenščino prevedel Venó Taufer. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1982.

Cesta molči, kljub vsemu.

Na oknih, ki jih oblega poletna vročina, vsake toliko kvišku sikne zastor in v prostor spusti počasen in žilav piš juga. Tu in tam se kakšen pes majavo vleče po ulici in išče oazo sence. Redki sunki vetra od morja vsake toliko ublažijo pripeko, celo udarjanje valov ob obalo utrujeno škrtca.

Don Pino s svojimi velikimi čevlji dviguje prah, ki ob dotiku vse te svetlobe pozlati. Njegov korak je hiter, ne kot korak nekoga, ki se mu mudi, temveč nekoga, ki zamuja, in to v mestu, kjer je zamujanje zapisano v ustavo. Približa se svojemu rdečemu, od sonca in rje razžrtemu Fiatu 1. Na pokrovu sedi otrok, noge mu bingljajo v zraku. Star je šest let, na sebi ima belo majico in umazane hlače, na nogah natikače za na plažo, doma pa nezrelo mamc Mario. To je vse.

»Kam greš tako zgodaj, don Pino?«

»V šolo.«

»Kaj pa boš tam delal?«

»To, kar hodiš delat tudi ti.«

»Boksat sošolce?«

»Ne, učiti se.«